

dagen; de voksne vil have ret til at blive skilt; og de voksne vil have ret til sunde omgivelser på jobbet.

I mellemtiden sidder børnene tilbage med en dårlig smag i munden. De får nemlig ikke ret til to forældre, til deltid, til samvær, til ordentlige opvækstvilkår og til ikke at blive syge af at gå i skole. De er på nuværende tidspunkt i meget stor grad overladt til voksnes ønsker for det samfund, de voksne har indrettet med voksnes behov som rettesnor, og derfor glæder det mig, at ministeren understreger betydningen af, at børn inddrages aktivt i kulturlivet. Husk også det, når Kulturrådet for Børn iværksættes!

Det glæder mig, at ministeren i sin redegørelse sætter mange nye skibe i søen til glæde for alle Danmarks børn, og i Kristeligt Folkeparti ser vi frem til, at initiativerne bliver sat i gang.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen): Jeg har egentlig lyst til at starte med at takke fru Tove Videbæk for en fantastisk inspirerende og tankevækkende tale, som jeg håber der er mange uden for denne sal der har hørt.

Lad mig også indlede med at kommentere hr. Peter Duetofts bemærkninger om den kulturpolitiske redegørelses indledning. Grunden til, at jeg starter med at kommentere dem, er, at jeg er frygtelig skuffet over, at hr. Peter Duetoft ikke kan se, at der i den indledning gøres rede for nogle væsentlige værdier, som jeg rent faktisk også tror hr. Peter Duetoft støtter. Der står:

»For det første skal kulturpolitikken medvirke til, at børn så tidligt som muligt føler, at de er en del af et fællesskab. De skal vide, at de ikke er alene, men med i en større helhed.«

Jeg synes, det er ret væsentligt at understrege i en tid, hvor det ikke er fællesskab, men netop den grå individualisme, som hærger. Netop i denne tid synes jeg det er afgørende at understrege, at børn for at blive myndige voksne har brug for at være del af et fællesskab.

Dernæst står der:

»For det andet skal kulturpolitikken bidrage til, at børn kan udvikle sig og udfolde sig på deres egne betingelser.« – deres egne betingelser. – »Deres fantasi, skabertrang og kropsforståelse skal udfordres. Også de børn, der ikke i dag tiltrækkes af kulturtilbudene. Eller ikke føler sig velkomne.«

Det sidste er også vigtigt, for får børn mulighed for at udfolde sig på deres egne betingelser i dag? Hørte vi ikke en række spørgsmål til statsministeren for kort tid siden, som gik på, at

nu skulle undervisningsministeren udvikle et skema, som alle børn og alle folkeskoler i dette samfund kunne indpasses i? Og er det i det hele taget ikke den vej, det ofte går: at vi skal have et fælles skema for det hele, at der skal være styr på det hele, at børn netop ikke får mulighed for at udfolde sig på egne betingelser?

For det tredje skal kulturpolitikken vedkende sig et ansvar for at beskytte børn, f.eks. i forhold til medieudviklingen. Jeg synes, det sidste er afgørende. Som politikere har vi et ansvar for at være med til at beskytte de svageste i samfundet, og børn er i denne sammenhæng de svageste.

På den baggrund vil jeg takke for de mange både konstruktive og kritiske indlæg, vi i dag har hørt i debatten om børn og kultur – et emne, som jeg selv synes må være et af de vigtigste for os voksne beslutningstagere at beskæftige sig med. Hvordan sikrer vi, at alle børn får bedre muligheder for at udfolde deres fulde potentiale? Hvordan kan kulturpolitikken bidrage, og hvad kan kulturinstitutionerne gøre? Det er spørgsmålene.

Sådanne spørgsmål er afgørende i forbindelse med en redegørelse om børns kulturelle situation, for regeringens kulturpolitik sigter på, at rigdommen i børns udtryksmuligheder støttes, og at deres fantasi, kreativitet og handlekraft styrkes, så de kan udfolde deres evner som aktører i deres eget liv. Børn må opleve en fælles referenceramme, en mulighed for at sige »vi«.

Kulturpolitikken må gennem museer, arkiver, biblioteker og arkitektur sikre børns møde med disse vidnesbyrd om, hvad samfundet er fælles om, og netop det sidste er vigtigt at diskutere: Hvad er det, vi er fælles om i det her samfund?

Jeg kan godt blive nervøs, når jeg hører fru Aase D. Madsen efterspørge nogle stærkere formuleringer om, at det, vore børn først og fremmest skal lære at vi er fælles om, er det gode, gamle danske. Må jeg minde fru Aase D. Madsen om, at dansk kultur aldrig har været noget statisk og forhåbentlig heller aldrig bliver noget statisk. Det at være dansk har altid været en proces; det har altid været bevægelse fra væren til vorden. Det har altid været en bevægelse, hvor der er blevet føjet nyt til, og for øjeblikket føjes der nyt til, som det også for os, der har boet i Danmark i længere tid, er vigtigt at beskæftige sig med.